

Eközben a láp képe kezdett mindinkább kibontakozni sötét rembrandti színeiből. A ködöket szétkapkodta a szél s ekkép rászabadulhatott a tekintet a roppant dágvány kitárt főlíansaira, melyek ugyan még csak konturokat, de szint nem igen vettek magukra. A rónavizek terjengős foltjai, a kanyarulatok kigyózó vonala kirívó ecsetvonásokként verték ki magukat a látóhatár még homályos tónusából.

A fehéres-szürkés szintelenség azonban lassan-lassan a hajnal pirosságát kezdé magára ölteni, majd égni kezdett az ég alja a nap előreküldött fénysugaraitól, jelezve, hogy közeledik tüzzszekerén az egek legfényesebb ékessége s egyszerre csak bibor káprázatban kezdett fürdőzni az egész láthatár, a mint szélövelt a milliányi napláng a sárga és fehér derengésben úszó világ felett. A szlavonhegyek ragyogni kezdtek, míg tompa ormaik felett az ég szolid kékje átlátszó színes üvegfedőként tündökölt.

(Vége következik.)

Lakatos Károly.

Tavaszi lesz újra . . .

Tavaszi lesz újra, szép, virágos,
A méh s pillangó tova szálldos,
A vándormadár visszatér.
Előbúvik a kis bogárka,
Fürödni fényes napsugarba'
S benépesül a puszta tér.

Hogy mily édes, mily szép az élet,
Megmutatja a nagy természet,
Mikor fölébred álomból;
Midsőn — mint titkos varázsszóra —
Új dísz ölt erdő, hegy és róna
S fa, bokor zöldül és virul.

Álmélkodva itt-ott megállok,
Ha a szabadban szerte járok
S csodálok minden porszemet;
És mégis van sok érzéketlen,
Kik előtt a szép ismeretlen,
Kik nem is vetnek rá szemet.

Hogyha fel a magasba nézek,
Honnan reánk ragyogva néznek
A csodásfényű csillagok:
Óh! akkor én is mélyen érzem,
Hogy e roppant világhoz mérten —
Csak parányi porszem vagyok.

Szent természet! csak te vagy nekem
— Ha gond, bú ér — a menedékem,
Nyugtot, enyhét te adsz nekem.
Ágyis — ha jó a végső álmom —
Te vagy újra, hol föltalálom
Csendes s örök nyugvóhelyem! . . .

Lengyel László.

VADÁSZAT.

Egyetmást a vizsla idomításáról és vezetéséről.

(Folytatása és vége)

Összefoglalva az elmondottakat, kimondhatjuk, hogy adott viszonyok között mind a két vizslafajta jó s a ki tud bálni velők, tudja őket vezetni, szép eredményeket érhet el bármelyikkel. Láttam én kitűnően dolgozni, mester kezében, angol settert igen kupirozott területen s viszont a német vizslával sik területen is élvezettel lehet vadászni; sőt mert lassabban keres, még tovább tart az

élvezet. Én legalább úgy vagyok, mint *Fónagy Józsi* barátom, hogy nem annyira az aggatóra fűzött foglyok számában, mint inkább a vizsla korrekt munkájában gyönyörködöm; ha a vizsla jól dolgozik, az eredmény úgy sem maradhat el, mert a jó vezető jól is kell hogy löjjen. Ennyit a a vizsláról; és most lássuk közelebbről a vadászokat.

Nem lehet tagadni, hogy vannak, de bizony csak elvétve, jó vadászok, kik a vizslát helyesen tudják vezetni; de csak elvétve, mert a vizslával vadászók nagy tömege a vizslát olyan szükséges rossznak tekinti, ami a vadász dekórumához tartozik, mert, mint a közmondás tartja: »eb a vadász kutya nélkül.« S hogy ezek így gondolkoznak s vizslájuk is olyan a milyen, jómaguk az okai. A vadászokat a vizslászat szempontjából két kategóriába osztanám. Az elsőbe sorolom azokat a keveseket, kik maguk idomított vizslával vadásznak, a másodikba pedig a vadászok azon nagy tömegét, kik bármi okból, két bevezetett vizslát használnak; és ha most az összezt egybevetem — szubjektív meggyőződéseim csak — 100 közül alig akad tíz oly vizsla, mely a szerényebb igényeket is kielégítené, pedig ebből a tíz százalékból is legalább felét oly ebek képezik, melyeket gazdájuk maguk idomítottak és vezettek be. Meg kell jegyezni, hogy a használható vizsla alatt nem a német „*Gebrauchshund*“-ot értem, hanem azt, a milyenre a kisvad vadászásánál minden korrekt útivadásznak okvetlenül szüksége van, hogy dögvadászszá ne süllyedjen.

Ha nem volnék meggyőződve állításom valóságáról, nem mertem volna ezt leírni, mert ebből kifolyólag arra is kell, hogy feleljek: hát oly kevés nálunk a jó, megbízható idomító? Ha már a-t mondtam, kimondom a b-t is: bizony édes kevés; mert a nagy kereslethez képest az a pár idomító, kitől megbízhatóan idomított s jól vezetett ebet lehet kapni, elenyészően kevés; de ha még olyan sok volna is, keveset változtatna a dolgon, mert a hiba abban van, hogy a legtöbb vizslát új gazdája a lehető rövid idő alatt teljesen elrontja. Láttam én már *Fónagy Józseftől*, *Lakatos Károlytól*, *Sétaffy Gyulától* s más, külföldi elismert idomítóktól bevezetett, kitűnő vizslákat új gazdájuk kezében két-három hét alatt kuva-